

Kongeloven aldeles bliver affkaffet, saafremt den aftalte Combination virkelig skal bringes til Udførelse. Saa fuldkommen ugrundede disse Paastande nu end upaatvivlelig ere, have vi dog villet dvæle noget ved dem, for ikke at forbigaae noget, der dog muligens paa En og Anden kan have gjort et vist Indtryk.

Man har saaledes sagt, „at netop Affkaffelsen af Thronfølgens Arveorden efter Frederik II's Kongelov var en Betingelse, uden hvilken man ikke kunde indlade sig paa Prindsen af Glyksborgs umiddelbare Successionsret efter den kongelige Mandstammes Afgang; thi denne Umiddelbarhed er allerede en Tilside-sættelse af Kongelovens Arvesølgeorden, og Prindsens Indtrædelse i Kongernes Række paa den i Budstabet angivne Plads er saaledes intet andet end en Affkaffelse eller Nedbrydelse af Kongelovens gamle Arveregler i det samme Øieblik, da en ny Orden legaliseres.“

Denne hele Retsanskuelse have de, der have ledet de Forhandlinger og affluttet de Overenskomster, som vi i det Foregaaende have gennemgaaet, aabenbart ikke havt nogen Anelse om; men dette har ogsaa sin gode Grund i dens fuldkomne Urigtighed. Den fremtrædende logiske Feil i Beviset ligger allerede deri, at enhver Tilside-sættelse af en Arvesølgeorden, altsaa ogsaa en blot personlig og temporær Afvigelse fra samme, forveksles med en Affkaffelse af selve Arvereglerne.

Prinds Christians Afgang til Thronen er banet først ved de nærmere Arvingers Renunciationer til Fordel for hans Gemalinde og dernæst ved dennes Renunciation til Fordel for ham. Hvad de førstnævnte Renunciationer angaaer, da er der efter Sagens Natur og almindelig practisk Statsret intet til Hinder for, at den nærmeste Arving renoncerer paa Thronfølgeretten saaledes, at den næstfølgende skal træde op og arve. Herved skeer vel en Afvigelse fra den Orden, hvori der egentlig skulde have været arvet, men intet Brud paa selve Arveloven eller Arvereglerne; thi det er netop ifølge disse at den næste maa kaldes til Thronfølgen, naar den nærmeste ikke vil eller

kan modtage Kronen; ifr. Kongeloven Art. 23 og Grundloven § 15.

Derimod er den Prinds Christian overdragne Udøvelse af Kongemagten vistnok en større og mere usædvanlig Afvigelse fra de gjeldende Regler, men kan dog, ifølge den Naade, hvorpaa Sagen er ordnet, ingenlunde siges at indeholde noget virkelig Brud paa den efter Kongeloven bestaaende Arveret og endnu mindre en Affkaffelse af denne Lovs Arveregler, saaledes som vi allerede i det Foregaaende have bemærket. Der er ikke tillagt Prinds Christian nogen Dvalitet som Arving efter Kongeloven (paa dette Sted i Rækten), som fra ham kan nedarves paa hans Descendenter, men kun en personlig Udøvelse af de Rettigheder, der tilhøre den, der virkelig er Kronarving og igjennem hvem alene Kronen kan nedarves, og denne nedarves saaledes uden Afbrydelse igjennem den Række af Personer, som dertil ved Kongeloven ere kaldede. Det er kun Rettighedens Udøvelse hos den virkelige Arving, som midlertidigen er suspenderet, men Rettigheden selv bestaaer og træder i fuld Virksomhed ved Prinds Christians Død.

Cessioner af den Art, som den her omhandlede, ere ingenlunde ubekendte i den practiske Statsret, og vi behøve ikke at gaae langt, for at finde Exempler, da vi have et, kun meget videre gaaende, Sidestykke dertil i Hs. Maj. Keiseren af Ruslands Renunciation til Fordel for samme Prinds. Ogsaa her er Retsforholdet egentlig dette, at Hs. Majest. Keiseren har overdraget Udøvelsen af de ham og hans Linie formeentligen tilkommende Arverettigheder til Holsten til Prindsen af Glyksborg og hans mandlige Descendenter. Der er ikke Tanke om herved at ophæve eller affkaffe selve de Retsnormer, hvorfra de Holsten-Gottorpiske Liniers Arverettigheder have deres Udspring, eller selve disse Rettigheder. De til H. M. Keiserens Linie hørende Personer, fødte og usødte, beholde Dvaliteten som de egentlige Indehavere af de Holsten-Gottorpiske Præntitioner, og kun Virksomheden af denne Dvalitet er suspenderet, saalange den Prindsen og hans Arvinger overdragne Retsudøvelse skal bestaae.